

AKCIONI PROGRAM SKOJ-a

Januar 2011. god.

KO SMO MI?

Savez komunističke omladine Jugoslavije (SKOJ) je omladinska revolucionarna marksističko-lenjinistička organizacija.

Marksizam-lenjinizam je vrhunski nivo marksističke misli koji zagovara raskid sa procesima dugog trajanja, otpočinjanje društvenog preobražaja – revolucije, koja se najpre ostvaruje onda kada sredstva za proizvodnju i vlast pređu iz ruku kapitalista u ruke radničke klase. Glavni zadatak pri sprovođenju ovog cilja imaju komunisti, klasno najosvešćeniji proleter, organizovani u jedinstvenu komunističku partiju od čije strukture i disciplinovanosti zavisi uspešan ishod revolucije. Marksizam-lenjinizam se idejno zasniva na dijalektičkom metodu i materijalističkoj teoriji ili dijalektičkom materijalizmu. Dijalektički materijalizam prezentuje ideju da je život u neprekidnom procesu kretanja i razvijanja, večite smene novog i starog, umiranja i rađanja. Otud prolizilazi da je u prirodi ovog procesa da se uvek rađaju novi kvaliteti. Kako? Tako što se po zakonima dijalektike, promene odvijaju po neprimetnim kvantitativnim mutacijama dokle ne stignu do izvesne tačke posle koje se forma nužno menja i izdvajaju se novi kvaliteti. Prevedeno na polje istorije i politike, ovaj obrazac deluje u pravcu ukidanja društvenih klasa, u svetu striktnih klasnih podela kakav prepoznajemo u kapitalizmu, i uspostavljanju harmoničnog, besklasnog društva.

Biti skojevac danas znači biti buntovnik sa jednim ogromnim razlogom. Biti skojevac znači biti borac za pravednije društvo bez eksploatacije čoveka od strane čoveka, borac koji se ume boriti i ume pobeđivati, biti samokritičan i kritičan, pošten i skroman, hrabar i istrajan, ceniti istinu, i svoje ideale uvek na delu dokazivati kroz lični primer drugima. Ne dozvoljivo je da se bilo koji mladi čovek, a posebno čitavi delovi mlade generacije opravdano nezadovoljni nesigurnom perspektivom i postojećim stanjem u društvu, iz protesta umesto u redovima borbe za socijalizam, za svoju budućnost, nađu u borbi protiv njega, da na taj način traže izlaz iz bezperspektivnosti, apatije, kapitalističke represije, da postanu sredstvo reakcionarne kapitalističke manipulacije i propagande. Zato biti skojevac znači biti svestan, klasno svestan, i samo na taj način društveno avangardan.

SKOJ izrasta iz revolucionarnih tradicija organizovanog komunističkog omladinskog pokreta koji je rezultirao stvaranjem Saveza komunističke omladine Jugoslavije 1919. godine. SKOJ je nastao direktno inspirisan tekovinama Velike oktobarske socijalističke revolucije i višedeceniskom borbom pristalica naučnog socijalizma koji su začeli Karl Marks i Fridrih Engels. SKOJ je iznedrila snažna eksploatacija i ugnjetavanja koji su postojali u kapitalističkoj Jugoslaviji, brojni antagonizmi, odlučnost revolucionarnog pokreta da zbriše patnje i ekonomsko

ropstvo miliona radnih ljudi i otvori novu stranicu u životu radnih ljudi Jugoslavije. Borba koju je SKOJ vodio tokom decenija prve polovine XX veka jeste i danas jedan od najsvetlijih uzora revolucionarnosti i herojstva pred klasnim neprijateljem.

Zato i savremeni SKOJ nastavlja borbu na autentičnim osnovama marksizma-lenjinizma, a striktno protiv revizionizma koji predstavlja najvećeg unutrašnjeg neprijatelja marksizma-lenjinizma kao ideologije. Pored birokrata i klasnih neprijatelja infiltriranih u redove proletarijata revizionisti predstavljaju treći veliki unutrašnji neprijateljski odred sa kojim se suočavao i još uvek se suočava komunistički pokret. Cilj revizionizma je da se pod maskom unošenja „novina“ koje predstavljaju odstupanje od marksističko-lenjinističkog učenja ostvari pragmatične interese svojih nosilaca koji se pri tome prikrivaju borbom protiv „dogmatizma“ kad je reč o desnim revizionistima i „odstupanjem od linije“ kad je reč o levim avanturistički nastrojenim revizionistima. I jedini i drugi su štetni za komunistički pokret i treba ih raskrinkavati i obračunavati se sa njima na svakom koraku. Tačno je da marksizam-lenjinizam nije učearena dogma ali antidogmatizmom se ne može smatrati odstupanje od osnovnih postulata naučnog socijalizma koji su utemeljili Marks, Engels, Lenjin i Staljin. Sa druge strane tačno je da komunisti moraju beskompromisno da zastupaju svoje stavove ali to ne znači da slepo treba da uvažavaju „slovo na papiru“ po svaku cenu ako to ne prati objektivne okolnosti u radničkom pokretu. Nerazlikovanje taktike od strategije takođe predstavlja revizionizam i to levi koji se sa pravom može nazvati retrogradnim dogmatizmom. Iako isključivo i ekskluzivno nastupa pod parolom „anti-revizionizma“ levi avanturizam i dogmatizam je ništa drugo do ogoljeni i štetni najgrđi revizionizam podjednako loš kao i desni revizionizam.

Današnji SKOJ (osnovan na osnivačkom kongresu 25.01.1992. godine) je nastao u vreme restauracije kapitalizma, rušenja zajedničke države bratskih naroda, rušenja socijalizma i njegovih tekovina. Mladi su uvek bili nosioci promena, progressa i budućnosti. „*Biti mlad, a ne biti revolucionaran suprotno je zakonima biologije*“, govorio je čileanski komunist Salvador Aljende. Današnji SKOJ je nastao kao odgovor na restauraciju kapitalizama, socijalno nazadovanje, bujanje nacionalizma, šovinizma, raznih oblika diskriminacije, eksploatacije i ekonomskog porobljavanja pojedinca i društva.

ZAŠTO I DALJE IME SKOJ?

Odabir imena SKOJ za našu organizaciju je važan u kontekstu očuvanja i odbrane slavni revolucionarnih tradicija i tekovina koje je iznedrio „stari“ SKOJ. Još važnije od toga, imenom SKOJ mi se direktno povezujemo sa autentičnim revolucionarnim marksizmom-lenjinizmom, što je suštinska orijentacija naše omladinske organizacije, čemu između ostalog, u prilog služi činjenica da je „stari“ SKOJ ukinut upravo 1948. godine kada u Jugoslaviji otpočinje

kontrarevolucija i postepena restauracija kapitalizma, prema čemu naša organizacija izražava izričit otklon.

U skraćenici SKOJ se celovito izražava i karakteristika naše nacionalne politike, t.j. naše zalaganje za obnovu naše domovine Jugoslavije. Mi smo stava da je ovakva orijentacija sasvim ispravna marksističko-lenjinistička, te da otud ona dobro predstavlja naše i internacionalističke i socijal-patriotske orijentisanosti. Jugoslavija predstavlja realan interes najširih narodnih masa koje na njenom prostoru žive. Mi ovom stavu pristupamo bez ikakvih nostalgičarskih polazišta. Mi ne zabijamo glavu u pesak, i ne ignorišemo činjenicu da Jugoslavije više nema, ali u isto vreme ne mirimo se sa konstatacijama da se Jugoslavija raspala. Jugoslavija se nije raspala, ona je nasilno i u krvi rušena, spolja od strane zapadnog imperijalizma i iznutra delovanjem šovinističkih i reakcionarnih elemenata, koji su zapravo redom bili, i jesu i dalje u službi tog istog zapadnog imperijalizma, koliko god se oni busali o grudi nekavim „patriotizmom“. Iz ovih razloga mi se ne odričemo naše socijalističke domovine Jugoslavije, i nećemo nikad odustati od zalaganja za njenu obnovu, i zato je logično da se i u imenu naše organizacije, što je inače praksa svih omladinskih komunističkih organizacija u svetu, nalazi i naša nacionalna odrednica - jugoslovenska.

KOJI SU ZAHTEVI SKOJ-A?

Naši minimalni zahtevi u svakodnevnoj borbi su:

- zagarantovati svim građanima parvo na rad, odmor, stan, besplatno obrazovanje, zdravstvenu zaštitu;
- dovesti plate, penzije, studenstke stipendije i socijalnu pomoć u skladu sa realnim minimumom potrebnim za život;
- ostvarivanje programa borbe protiv siromaštva koje uključuje kontrolu cena osnovnih životnih namernica;
- stvoriti fondove za podsticaj talenata i sprečiti odliv „mozgova“ u inostranstvo;
- regulisanje radnog vremena i njegovo ograničavanje na maksimum 8 sati dnevno i plaćanje prekovremenog rada;
- obavezno socijalno i penzionosiguranje za sve oblike rada – bez obzira na karakter i trajanje;
- materijalna zaštita za nezaposlene i ostvarivanje materijalne zaštite u slučaju bolesti, trudnoće ili gubitka radne sposobnosti.

Naših minimalne ciljeve moguće je ostvariti progresivnim oporezivanjem – plaćanjem poreza na osnovu visine stečenog profita. Na ovaj način bi bogatiji plaćali veće poreze. Ovo je vrlo efikasno ako se ima u vidu da godišnji profiti pojedinih domaćih tajkuna prevazilaze četvorogodišnji budžet vlade.

Sušтина je da se kroz solidarne oblike borbe ostvare osnovna prava i ista postepeno proširuju ne samo kao proklamovana već kao garantovana i u praksi ostvarena. Iskustva pokazuju da borba pojedinaca ili manjih grupa u vidu blokada puteva ili štrajkova gladu ne daju nikakva trajna rešenja, a da su sami sindikati podložni manipulacijama vlasti i krupnog kapitala, te su više njihove marionete nego zaštitnici prava radnika.

Borba mladih, borba studenata neodvojivo je povezana sa borbom čitave radničke klase za svoje ekonomsko i političko oslobođenje. U toj složenoj borbi neophodno je jedinstvo svih snaga i bezgranična solidarnost, jedino u takvim uslovima ostvarivanje socijalističke perspektive je jedino moguće.

Iz krize socijalizma i rušenja evropskog socijalističkog bloka kapitalizam je izvukao ogromne propagandne i materijalne koristi, ali mu to nije pomoglo da prevlada sopstvena ograničenja i neracionalnosti. Promene do kojih je došlo u kapitalizmu u poslednjih 150 godina nikako ne znače njegovu principijelnu transformaciju njegove eksploatatorske suštine. Zagovornici kapitalizma zalažu se za koncept modernog, „demokratskog“ društva tržišne privrede u kome „svaki“ pojedinac kao potpuno „slobodan“ građanin može da razvije sve svoje sposobnosti i ličnu inicijativu na ostvarenju vlastitih ekonomskih i drugih interesa. Kapitalizam kao društveni sistem po svojoj suštini nije i ne može biti demokratski jer je skrojen i funkcioniše po meri i u interesu kapitalista tj manjine društva. Kapitalizam nije sistem jednakih mogućnosti za sve. Veće su mogućnosti onoga čiji je kapital veći, a onaj koji kapital nema prinuđen je da kapitalisti prodaje svoju radnu snagu, znanje i sposobnosti – samog sebe u suštini. To je neumoljiva logika kapitalizma. Ljudska prava i slobode s kojima se kapitalizam razmeće a koje je kroz celu svoju istoriju bezobzirno gazio i gazi, nisu tekovine „humanog“ razvoja kapitalizma već rezultat dugotrajne borbe radničke klase i narodnih masa uz ogromne ljudske i materijalne žrtve. Zato je **stvaranje harmoničnog besklasnog komunističkog društva dugoročni i krajni cilj SKOJ-a.**

KOJI SU METODI BORBE SKOJ-A?

U svojoj borbi **SKOJ se rukovodi principima marksizma-lenjinizma, proleterskim internacionalizmom i socijalističkim patriotizmom.** SKOJ se oslanja na tradicije istorijske borbe radničke klase za ekonomsko i političko oslobođenje, bogatim iskustvima u izgradnji socijalizma u SSSR-u, Istočno-evropskom socijalističkom bloku, SFR Jugoslaviji i drugim socijalističkim zemljama. Naša doslednost principima marksizma-lenjinizma nije dogmatizam. Marksizam-lenjinizam ne samo da nije zastareo već čitava sadržina razvoja savremenog sveta stalno potvrđuje njegov vitalni značaj, pravilnost i istinitost njegovih glavih zaključaka i postavki. Osnovne vrednosti marksizma-lenjinizma, socijalističke izgradnje kojima težimo dokazali su se ispravnim i u vremenima kada je sve bilo upereno protiv njih. Tokom svog postojanja i delovanja SKOJ je dokazao da je moguće i u najtežim uslovima ne odustati od svojih ideoloških i programskih postulata, ne praviti nikakve kompromise koji se na bilo koji način

kose sa našim principima i našom otvorenom borbom za svet socijalne pravde. Naša borba je spoj teorije, prakse i iskustva.

Tri glavna fronta delovanja SKOJ-a su borba za pitanja mladih radnika, borba za besplatno visoko obrazovanje, borba za srednjoškolska pitanja. Sva tri fronta na kojima delujemo su suštinski međusobno povezana. Mi uvek polazimo od kritike tlačiteljske podele na intelektualni i fizički rad.

Naša aktivnost, strategija i taktika proizilaze iz objektivne analize klasnih odnosa i konkretne situacije, društveno-političke stvarnosti, rukovodeći se principima marksizma-lenjinizma ne kao dogmom već rukovodstvom za akciju, uključujući najsavremenija dostignuća nauke i kulture.

Kombinujući propagandna sredstva i konkretne akcije, razne oblike saradnje i borbe SKOJ nastoji da kao organizovana snaga da impuls, obrise i jasne ciljeve različitim oblicima borbe. Naši neposredni ciljevi su oni koji se direktno tiču mladih ljudi, svesni da bez rešavanja mnogo dubljih problema društva u celini ne mogu se suštinski i trajno rešiti problemi mladih.

SKOJ smatra da uspeh radničkog pokreta osigurava samo ujedinjena organizacija klasno svesnih radnika. Neposredno učešće SKOJ-a u studentskim i radničkim demonstracijama samo je deo opšte borbe koju SKOJ vodi. Jedni način ostvarivanja naših ciljeva jeste organizovana klasna borba koja će spojati ekonomsku i političku borbu stvarajući preduslove za stvaranje socijalističke perspektive.

KAKO SKOJ GLEDA NA RADNIČKO PITANJE U SRBIJI DANAS?

Da bismo odgovorili na ovo pitanje moramo postaviti nekoliko pitanja na koja svi u Srbiji dobro znaju odgovore. Koliko danas radnika prima platu? Koliko prima redovno platu? Koliko ima uplaćene doprinose? Koliko ima osmočasovno radno vreme? Koliko njih ima plaćeno prekovremeno? Koliko je izloženo maltretiranju i ponižavanju na radnom mestu? Koliko njih prima minimalac? Koliko njih od tog minimalca vraćaju gazdama deo? Koliko sme da se organizuje u sindikate? Koliko je nezaposleno? Koliko radi na crno? Kakva je šansa za rešenje stambenog pitanja? Koliko traju sudski postupci kojima se traži zaštita radnika? U koliko je takvih postupaka doneta odluka u korist radnika i koliki je procenat tih odluka izvršen? Koliko mladih ljudi danas želi da pobjegne iz ove zemlje? Tim mladim ljudima bio je nametnut izbor između dva podjednaka zla koja su im ponuđena, a oni su prema njihovoj percepciji izabrali manje. Zemlje u koje odlaze takođe imaju izrazitu eksploataciju radnika ali uvijenu u lepši omot koji polako počinje da se skida namećući radnicima sve lošije uslove: produženje radnog veka radnika; pokušaji ukidanja ugovora o radu na neodređeno; zatvaranje fabrika; otpuštanje radnika; smanjivanje zarada Da li je bežanje od problema rešenje za problem? Naravno da nije, ali šta je alternativa? **Alternativa je svakako borba.** U pokušaju da odbrane svoj postupak ti mladi ljudi postavljaju pitanje: Zašto da ostanem i borim se kad ne mogu ništa da promenim? Da, oni su u

potpunosti u pravu, ti i ne možeš ništa promeniti u sistemu u kakvom živimo. Svaka borba da se kapitalizam poboljša i učini humanijim sistemom na samom početku je osuđena na propast, a vremenom i svi „uspesi“ u toj borbi. Ali mi i ne nudimo borbu za poboljšanje kapitalizma već za njegovo rušenje. Alternativa u vidu borbe za rušenje ovakvog sistema uvek postoji samo se, konstantnim bombardovanjem od strane medija, kontrolisanih od strane buržoazije, čini tako nemoguća i daleka.

Kakva te budućnost čeka ako ne kreneš u borbu? Omalovažavanje radničkog truda i rada niskom cenom rada, maltetiranjem radnika na radnom mestu, doprinosi gubitku samopouzdanja kod radnika koji prestaju da cene kako sebe tako i svoj rad. I polako ceo život gubi smisao. Stav kojeg su se držali radnici Srbije, a koji ih je i doveo u situaciju u kojoj se danas nalaze, svodi se na sledeće: ako me nešto ne dotiče neću da se mešam. Napravljena je ista greška koju su napravili i Nemci kada su pustili naciste da se učvrste na vlasti. “Prvo su došli po komuniste, a ja se nisam pobunio jer nisam bio komunista. Zatim su došli po Jevreje, a ja se nisam pobunio jer nisam bio Jevrejin. Zatim su došli po sindikalce, a ja se nisam pobunio jer nisam bio sindikalac. Zatim su došli po mene, ali tada više nikoga nije bilo da se pobuni.” Zlo je zlo i njemu treba stati na put gde god da se javi, jer ako sačekaš da mu se sam suprostaviš kad stigne do tebe verovatno će biti prekasno.

I onaj mali deo radnika primoran da se bori, zbog situacije u kojoj se našao, nastavlja da pravi greške. U situaciji kada su izgubili sva prava pokušavaju samostalno da se suprostave i da povrate ono što im je oduzeto. Činjenica je da nisu jedini u takvom položaju, i umesto da se svi radnici sa istim problemima složno bore oni se ipak odlučuju na pojedinačne akcije. Uspeh tih akcija svodi se na skretanje pažnje javnog mnjenja na njihov problem, što se čini ekstremnim postupcima. A ako radnici pobede, pobeda nije izvojevana zato što su u pravu već zato što negativan stav javnog mnjenja može koštati vladajuću elitu uspeha na izborima. Skretanja pažnje ekstremnim postupcima koja sa sve češćim ponavljanjem u sličnim oblicima gubi ekskluzivitet i ne privlači pažnju onih kojima je to namenjeno, tera ljude da svaki put idu sve dalje ugrožavajući time ne samo svoje zdravlje nego i život. Pojedinačna borba sama po sebi ne donosi značajnije rezultate. Ti rezultati su najčešće kartkog daha i delimični, a sam uspeh takvih akcija neizvestan. Ovakva taktika pojedinačne borbe svakog preduzeća ili u ekstremnim slučajevima čak i pojedinaca jeste posledica činjenice da veliki broj preduzeća zapošljava mali broj radnika i ona kao takva sama ne mogu stvoriti kritičnu masu koja ima zavidan borbenu kapacitet. Ali to ne bi trebalo da sputava radnike da se povezuju bilo na granskom bilo na teritorijalnom nivou sa što više drugih radnika.

SKOJ će svoje aktivnosti usmeriti na klasno osvešćivanje radnika, povezivanju u što šire proleterske i socijalne frontove, postavljanju tih frontova na osnovama klasne borbe, odlučnoj borbi da se svakom pokušaju stvaranja raskola, osmišljenog od kapitalista, odmah stane na put, objasniti besmislenost „socijalnog dijaloga“ između sindikata i kapitalista, snažnu borbu protiv

„prodanih“ sindikalnih vođa, uključivanju što većeg broja radnika u sindikate, saradnji sa progresivnim sindikatima u svetu u prvom redu sa Svetskom federacijom sindikata (WFTU).

KAKO SKOJ GLEDA NA STUDENTSKO PITANJE U SRBIJI DANAS?

Obrazovni sistem u Srbiji je u skladu sa interesima i pretenzijama krupnoga kapitala(banke,velike korporacije...) usmerenim na Balkan, a glavni i osnovni cilj mu je pljačkanje i osiromašenje ovoga prostora. U skladu sa tim vlasti u Srbiji su od 2006. godine počele da primenjuju Bolonjsku deklaraciju koja se ogleda u sistematskom uništavanju obrazovnog sistema,kao i sprečavanju deci siromašnih roditelja da imaju pravo na obrazovanje. Svake školske godine reforma školstva se vrši u dve osnovne faze kako bi se u što skorijem vremenskom roku došlo do potpune primene Bolonjske deklaracije koja najviše pogada najsiromašnije delove stanovništva, kao što su radnici, seljaci i poštena inteligencija. Prva faza se ogleda u smanjivanju gradiva i povećavanju broja ispita. Suštinski sa ovom reformom studije se ne razlikuju preterano od srednje škole, jer su studenti neprekidno izloženi kolokvijumima i bodovanjima koji čine konačnu ocenu. Smanjenje znanja i ubrzani način studiranja su tesno povezani sa interesima krupnog kapitala.

Mladi ljudi su po prirodi buntovni. Oduzimanjem njihovog najvećeg oružija, t.j. znaja nezadovoljstvo se može usmeriti i kontrolisati sa stvaranjem usko specijalizovanih kadrova koji isključuju bili kakav oblik u širini obrazovanja,a samim tim i kritički odnos prema društvenom sistemu u kojem žive. Ne treba zanemariti ispolitizovana i ideološki obojena predavanja u kojima vlast želi da opravda svoju brutalnost, kao i nesposobnost za rešavanje problema.Ubrzani metod završavanja studija je usko povezan sa tržištem rada,tako da je samo obrazovanje postalo roba.U kratakom vremenskom periodu dolazi do velikog broja kadrova koji jedni drugima obaraju cenu na tržištu rada,tako da oni koji dobiju posao u svojoj struci su u neprekidnom strahu i neizvesnosti da će izgubiti isti, jer postoji ogromna armija nezaposlenih mladih kadrova,a kao produkt tome mnogi mladi obrazovani ljudi ne rade u svojoj struci posle završetka studija. Druga faza se odnosi na isključenje dece koja potiču iz siromašnih porodica. Buržoaske vlasti su nametnule školarine koje se ne mogu meriti sa mnogo razvijenijim zemljama od Srbije. One na nekim fakultetima iznose šestomesečne prosečne plate,dok u nekim slabije razvijenim mestima godišnje. Ne grade se novi domovi, tako da je broj mesta u njima limitiran i nedostupan za veliki broj siromašnih studenata koji nisu poreklom iz univerzitetskih centara, pa su otud prinuđeni da plaćaju izuzetno visoke cene stanrina kod privatnih stanodavaca koji rentiraju smeštaj bez ikakvih nadzora, regulativa i kontrole. Stipendije su bedne i simbolične. Osiromašene porodice u Srbiji su primorane da uzimaju kredite pod neverovatno nepovoljnim okolnostima, kako bi mogle iškolovati svoju decu. Ovaj odnos se takođe podudara sa pretenzijama krupnoga kapitala kako bi što veći broj ljudi ušao u dužničko ropstvo. Glavni i osnovni cilj ovakvog školskog sistema je da stvori jedno kastinsko društvo u kom će ogromna većina ljudi ostajati siromašana,neobrazovana,odnosno bez prilike za daljim obrazovanjem, jer krupnom kapitalu nije u interesu da ima obrazovane ljude,već jeftinu radnu snagu. Treba napomeniti i privatne fakultete

koji su otvoreni upravo da bi deca bogatih roditelja mogla što brže da dobiju zvanje, u cilju naslednog preuzimanja poslovanja svojih roditelja. Velik broj profesora predaje na privatnim i državnim fakultetima, gde svesno obrazovanje na državnim fakultetima smanjuju kako bi dali primat privatnom obrazovnom sistemu.

Obrazovanje u Srbiji danas je postala privilegija bogatih. Ono je itekako klasno pitanje koje je povezano sa još većim produblivanjem jaza između bogatih i siromašnih, odnosno pravljenjem još ekstremnije razlike između fizičkog i umnog rada kao jednog od glavnih uzroka nejednakosti. Kasta koja se formira će rukovoditi ogromnom masom neobrazovanih ljudi koja će služiti, a u dobroj meri služi samo fizičkom radu, odnosno jeftinoj radnoj snazi. To je naravno realizacija stranih i domaćih kapitalista kako bi što više mogli da pljačkaju i žive od tuđega rada. Zemlja koja nema svoje kadrove, obrazovane ljude, inteligenciju ne može nikako biti slobodna. Buržoaska klasa koja nas eksploatiše i živi na naš račun nema za cilj obrazovanje koje je dostupno svima. Ona će prisvojiti i ono malo tetkovina koje su ostale iz socijalističkog perioda, kao što su budžetska mesta, besplatna mesta u domovima, povoljne cene u menzama. Stoga mladi ljudi ne smeju da očekuju od drugog borbu za njihova prava, nego su oni ti koji moraju da dignu svoj glas. Ti moraš sam da se ukljčiš u borbu za ono što ti pripada. Ako neuništimo njihovu klasu bićeš njihov rob. Tvoj jedini hedikep će biti to što si siromašan koji će te sprečavati po buržoaskim normama da budeš sposoban, jer po njihovim pravilima fizički rad se potcenjuje i vredan je stida.

SKOJ se bezkompromisno zalaže za samo jedan oblik obrazovanja, a to je borba za obrazovanje koje će biti dostupno svima. Za takav vid obrazovnog sistema se možemo izboriti jedino klasnom borbom. SKOJ zastupa interese ogromne većine mladih ljudi, a naša prava možemo ostvariti samo borbom u stvaranju studentske organizacije koja će na prvom mestu isticati klasnu borbu. Aktivisti SKOJ-a podržavaju Studentski front kao jedinu organizaciju koja ističe u prvi plan klasno pitanje u borbi za besplatno obrazovanje. Zanimajući klasnu borbu zanemarujemo i borbu za besplatno obrazovanje. Nas koji nemamo mnogo više od onih koji imaju. Samim tim što smo u ogromnoj većini ne smemo više da spavamo. Naša jedina šansa je organizovana i planska borba koja će nas predvoditi u akciji. Budemo li ćutali uslovi obrazovanja će nam biti još gori. SKOJ i njegovi aktivisti koji se bore sa svom progresivnom omladinom za besplatno obrazovanje kroz Studentski front nisu ti koji će da ćute i trpe nepravde ogromne manjine. Obrazovanje je uz zdravstvo i pravo na rad jedano od najvažnijih civilizacijskih normi, a ono se jedino može ostvariti klasnom borbom, t.j. zbacivanjem starog kapitalističkog sistema i izgradnjom novog socijalističkog društva.

KAKO SKOJ GLEDA NA ŽENSKO PITANJE?

Učesnici svih pokreta za emancipaciju u Evropi i svetu su odavno, ne decenijama već vekovima isticali zahteve da se zastareli zakoni ukinu i da se i muškarci i žene učine jednakim pred zakonom, no ni jedna od kapitalističkih zemalja nije uspela da ovo sprovede, zato što gde

god postoji kapitalizam muškarci održavaju svoje privilegije. Bilo je moguće sprovesti ove zadatke jedino u SSSR-u. Od samog začetka Sovjetska vlast je zamišljena kao vlast radnih ljudi, netrpeljivih prema svim vrstama eksploatacije. Sebi je postavila cilj da ukine sve mogućnosti eksploatacije radnih ljudi od strane zemljoposjednika i kapitalista, da izbriše vlast kapitala. Sovjetska vlast se trudila da omogući radnim ljudima da organizuju svoje živote bez privatnog vlasništva nad zemljom, bez privatno-posedovanih fabrika, bez privatnog vlasništva koje svuda, u celom svetu, čak i tamo gde postoje kompletne političke slobode, čak u naj-demokratskijim republikama drže radnike u stanju siromaštva i ropstva od najamnine a žene u stanju dvostrukog ropstva.

Mi kažemo da emancipacija radnika mora doći od samih radnika, na isti način kao što je emancipacija radne žene u potpunosti njena stvar. Radna žena se mora sama založiti da se institucije tog tipa podignu i ova aktivnost će sama po sebi doneti potpunu promenu u njihovoj društvenoj poziciji u poređenju sa onom koje su imale pod starim, kapitalističkim društvom.

Da bi ste bili politički aktivni pod starim, kapitalističkim društvom, specijalna obuka je bila potrebna, tako da su žene imale zanemarljivu ulogu u političkom životu, čak i u najnaprednijim kapitalističkim zemljama. Naš zadatak je da napravimo politiku dostupnom svakoj radnoj ženi.

Milenijumsko ropstvo žene i njeno ekonomsko podjarmljivanje se polako smanjuje ali još uvek ima snažnog uticaja i ekonomske koristi za poslodavce. Jos uvek je snazno izražena razlika u zaradama između muškarca i žene. Iako žene primaju manje plate za isti rad kao muškarci, njihovo podjarmljivanje se ne završava na poslu – one moraju da nastave da rade kod kuće kao domaćice i da obavljaju kućne poslove. Iako su žene podjarmljene u ekonomskom i društvenom pogledu, to se dalje oslikava i na odnose u kući gde su takođe eksploatisane od strane muža.

Današnjem društvu su puna usta demokratije, slobode i jednakosti, a u praksi možemo videti da su se odnosi među polovima (između ostalog) veoma malo promenili. Iako su na površini naizgled drugačiji, oni uvek održavaju eksploataciju bez nagoveštaja da će se situacija suštinski promeniti u korist žena. Akcenat se održava na sitnim pravima koja ne menjaju situaciju značajno, pa čak i ta prava moraju da se izdejtvuju silom. Takav je međunarodni Dan žena kada je izdejtstvovan 8-časovni radni dan i "ravnopravan" položaj žena u odnosu na muškarce.

Važno je napomenuti ulogu feminističkih pokreta u položaju žena. Iako ti pokreti ističu nepovoljan položaj žena, suštinski nemaju efektivno rešenje za poboljšanje tog položaja jer ne uspevaju da uoče prave uzroke podjarmljenosti. Naime, uzroci su ekonomske prirode, i kao takve ih treba posmatrati – žena kapitalista će eksploatisati i žene i muškarce podjednako. Sa tim u vidu, feministički pokreti više idu na ruku samom ekonomskom sistemu i time implicitno

podržavaju podjarmljenost sa jedne strane, a sa druge odvlače pažnju potencijalno revolucionarnim pokretima koji su u mogućnosti da problem reše suštinski, da društvo učine boljim i za žene i muškarce.

Kako smo ustanovili da ekonomski, a samim tim i politički sistem koji mu je podrška i dopuna, predstavljaju uzrok nejednakog položaja žena, u tom smeru treba tražiti i rešenje.

Takođe, jedan od bitnih uslova za oslobođenje žena je moralno oslobođenje i ukidanje sramote razvoda i sličnih moralnih ograničenja obično sprovedenih od strane crkve. U interesu je društva kao i pojedinca da se ljubav koja jenjava između dve osobe okonča razlazom. Sa tim u vidu jedan od najznačajnijih aspekata oslobođenja žena je njihova edukacija – prvo ka upoznavanju sa problemom i njihovim pravima, a kasnije i obrazovnim radom na njihovom oslobađanju i organizovanju.

Ovde možemo navesti slučaj socijalističkih država koje su ustavom garantovale jednakost, ali ne na licemerno buržoaski način previđajući ekonomsku nejednakost, već su i ekonomski bile u istom položaju kao i muškarci. Iako im je to pravo bilo zagantovano i iako su formalno bile ravnopravne, nedostajalo im je obrazovanje koje bi ih upoznalo sa pravima i pomoglo da ih zaštite i da se emancipuju.

Dakle opšti zaključak je da rešenje ženskog pitanja zavisi od ekonomskih odnosa u društvu, tj. da bi se oslobođenje žena postiglo prvo ukidanjem privatne eksploatacije oba pola, pa samim tim ukinula i potrebu za postojanjem braka kao institucije za podređivanje žene muškarcu. Takve promene nisu moguće odjednom, već se moraju događati postepeno i isto tako, sve te promene nemaju efekta ako se istovremeno ne vrši edukacija i ne dopusti ženama aktivna uloga u revolucionarnim promenama društva.

KAKV JE STAV SKOJ-A PO PITANJU KOSOVA?

SKOJ se kategorički protivi priznavanju nezavisnosti Kosova. Takozvano „nezavisno Kosovo“ predstavlja ništa drugo do još jedan prljavi imperijalistički projekat sa ciljem permanentne destabilizacije čitavog regiona. Nezavisno Kosovo je ozbiljna pretnja miru, slobodi, nezavisnosti, solodarnosti i društvenom progresu narodima Balkana. Okupacijom južne srpske pokrajine, zapadni imperijalizam i njegova udarna pesnica NATO pakt nisu okupirali samo deo naše države već i čitav balkanski region sledstveno vrlo značajnoj geostrateškoj lokaciji Kosova. Američki imperijalizam je u srcu Kosova i srcu Balkana instalirao svoju najveću vojnu bazu u Evropi (mada neki tvrde i u čitavom svetu) – „Bondstil“. Priznavanje nezavisnog Kosova predstavlja nastavak rasturanja naše socijalističke domovine Jugoslavije koje je otpočelo isceniranim bratoubilačkim konfliktima devedesetih godina prošlog veka, u kojima je zapadni imperijalizam video svoju šansu za ostavriavanje militarističke, ekonomske i političke dominacije

ovim delom Evrope. To je glavni razlog velike potpore šovinističkim velikoalbanskim aspiracijama koje se postepeno ostvaruju uz apsolutnu podršku zapadnog imperijalizma. Svi progresivni antiimperijalistički pokreti u svetu, kao i progresivne i slobodoljubive zemlje odbacuju ovaj prljavi imperijalistički trik. Rešenje problema Kosova je nemoguće bez socijalne transformacije i proterivanja vojnog, ekonomskog, političkog i svakog drugog oblika prisustva imperijalizma na ovoj teritoriji. To je suštinska razlika našeg principijelnog stava po pitanju kategoričkog nepriznavanja tzv. države Kosovo i stava koji imaju neke desničarske i kvazi patriotske organizacije u Srbiji. **Na jedan šovinistički projekat se ne može odgovarati drugim šovinističkim projektom. Samo integralističkim, solidarnim, drugarskim i bratskim odnosi među narodima Balkana možemo izgraditi novo društvo uz nužnu socijalnu transformaciju u svim rasparčanim državicama ovog regiona. Za Balkan koji će pripadati narodima Balkana.**

ZAŠTO JE KAPITALISTIČKI SISTEM NEODRŽIV?

Kapitaizam će neminovno sići sa istorijske scene, kao što se desilo sa ropstvom i feudalizmom. Najvažniji razlozizbog kojih kapitalizam mora ustupiti mesto novom razumnom, humanom, racionalnom, planetarnom socijalizmu.

Kapitalistički sistem predstavlja društveno uređenje u kome se praktikuje eksploatacija tuđeg rada. Vladajuća klasa, kapitalisti ili buržuiji, koji predstavljaju manjinu zahvaljujući prisvojenom pravu nad sredstvima za proizvodnju tlače radničku klasu i bogate se na njen račun. Ekonomska nauka nepobitno utvrđuje da višak vrednosti odnosno profit stvara jedino proleterijati (radnička klasa). Radnike u kapitalizmu marksisti nazivaju proleterima jer izuzev svog rada oni nemaju ništa drugo. Uzurpirajući vlast nad sredstvima za proizvodnju kapitalista tera radnike da rade za njega. Pri tom podela ostvarenog viška vrednosti nije pravedna. Kapitalisti koji koriste tuđi rad dobijaju ceo višak vrednosti odnosno profit a radnicima plaćaju proizvoljnu sumu novca koja se naziva plata ili nadnica. Dakle višak vrednosti koji stvara jedino radnička klasa sebi prisvaja kapitalista koji ne učestvuje u procesu proizvodnje. Sa druge strane kapitalista radeći sam nikada ne bi mogao da stvori višak vrednosti. Iz svega ovoga jasno se vidi ispravnost marksističke analize da su kapitalisti odnosno buržuiji paraziti koji eksploatišu radnike kako bi se obogatili na tuđ račun. Dakle, buržujima su radnici potrebni kao jeftina radna snaga a radnicima, to jest proleterima buržoazija koja ih eksploatiše nije potrebna. I gazde i radnička klasa žele da prisvoje višak vrednosti. Međutim ne mogu ga dobiti i jedni i drugi jer kapitalisti ne znaju i neće da dele već žele samo da gazduju odnosno parazitiraju. Proleterijati može ostvariti dostojan život radnog čoveka samo ako se oslobodi kapitalističkih eksploatatorskih stega i prisvoji višak vrednosti za sebe pravedno ga raspoređujući u interesu celokupne zajednice a ne samo grupe povlašćenih kako to rade kapitalisti. Upravo zbog toga što stvara nejednakost, siromaštvo, izrabljivanje tuđeg rada, ratove, glad i bedu kapitalizam ne može da opstane kao sistem. Marksizam pravilno utvrđuje da istorija čovečanstva predstavlja stalnu borbu klasa. Klase porobljivača protiv klase

porobljenih. Takođe kako se čovečanstvo razvija a sa njim paralelno i proizvodni odnosi, napredniji društveni sistem zamenjuje stari retrogradni sistem. U kapitalizmu se sukobljavaju klasa porobljivača – kapitalisti sa klasom porobljenih – proletarijatom. Kako je robovlasništvo, zamenjeno feudalizmom, a feudalizam kapitalizmom, tako je i socijalizam počeo da potiskuje kapitalizam kada su porobljene radničke mase odlučile da prekinu vladavinu eksploatacije i zbace kapitalistički jaram, prvo u carskoj Rusiji trijumfom Velike socijalističke oktobarske revolucije 1917. godine pod vođstvom boljševika a zatim i u mnogim drugim zemljama Evrope i sveta uključujući tu i našu domovinu Jugoslaviju. Istorija jasno pokazuje da je kapitalizam neodrživ jer ne zadovoljava potrebe čovečanstva. Želeći da raskine sa eksploatacijom i bedom proletarijat predvođen svojom avangardom komunističkom partijom kao njegovim vodećim odredom kako je to objasnio Vladimir Iljič Lenjin, svrgava buržoaziju sa vlasti, uspostavlja vladavinu većine, diktaturu proletarijata zarad potpunog uništenja buržoazije i uspostavlja tranzicioni period zvan socijalizam ka jedinom istinski demokratskom društvenom uređenju u kome neće biti klasa i eksploatacije, komunizmu. Zahvaljujući delovanju retrogradnih oportunističkih snaga odnosno saradnika klasnih neprijatelja sa kapitalističkog Zapada u svim socijalističkim državama izuzev Kine, Vijetnama, DNR Koreje, Laosa i Kube je sprovedena kontrarevolucija. Međutim radost kapitalista zbog „kraja istorije“ kako su krstili svoju pirovu pobedu bio je kratkog daha. Zbog svojih protivurečnosti i nesposobnosti da podmiri potrebe najvećeg dela čovečanstva kapitalizam stalno zapada u krize. Poslednje u nizu tih kriza smo svedoci i mi sami. Ona se odvija i kod nas u Srbiji.

ZAŠTO JE KAPITALIZAM U SRBIJI U KRIZI I NEMA REŠENJE ZA VITALNE INTERESE PROLETARIJATA?

Nakon petooktobarske kontrarevolucije narod u Srbiji živi na samoj ivici egzistencije a država trpi diktate i samovolju zapadnog imperijalizma. Kosovo je pod okupacijom NATO protiv čega ne samo da buržoaski režim ne čini ništa već nas uverava da su nam zapadni imperijalisti prijatelji. Razbijena je Savezna Republika Jugoslavija, država koja je predstavljala nukleus za obnovu naše socijalističke domovine – SFRJ. Reakcionarni proces privatizacije, koji srpska buržoazija naziva „tranzicijom“ je zatvorio pola miliona radnih mesta. Spoljni dug iznosi 36 milijardi dolara. Privatizovana su skoro sva najprofitabilnija preduzeća. Umesto da država ubira profit iz tih preduzeća i upumpava ga u budžet kako bi finansirala školstvo i zdravstvo višak vrednosti stvoren u tim kompanijama stiču strana i domaća buržoazija. Buržoaski režim je rasprodao gotovo kompletnu imovinu i resurse koji su bili u državnom vlasništvu. Nije daleko dan kada će se pristalice neoliberalnog ekonomskog koncepta usuditi da nam kažu da ni voda nije opšte dobro već roba. Takvih primera je bilo u Južnoj Americi i nije isključeno da ćemo se sa takvim lihvarskim razmišljanjem uskoro suočiti i u našoj zemlji. U Srbiji je bez posla više od milion ljudi a prosek plata je najmanji u regionu. Privredni rast je opao za 30 odsto u odnosu na period od pre 10 godina. Zabeleženo je više slučajeva da su ljudi bukvalno umirali od gladi jer nisu imali dovoljno novca da kupe namirnice i plate komunalije. Kako bi ublažila posledice

kapitalističke krize koju je izazvao nakaradni neoliberalni ekonomski koncept Vlada Srbije teret prebacuje na pleća proletarijata. Plate i penzije u državnom sektoru su zamrznute a pod izgovorom „štednje“ takvu politiku kada je reč o zaradama sprovode i privatni poslodavci odnosno buržoaske gazde. Studiranje je zbog visokih školarina postala privilegija bogatih. Roditeljima je sve teže da kupe udžbenike potrebne njihovoj deci u osnovnim i srednjim školama. Beneficije u oblasti zdravstva su potpuno uništene. I pored izuzetno teške situacije u kojoj se nalazi radni narod Srbije Vlada Srbije iz dana u dan širi propagandu da će u Srbiji poteći med i mleko kada naša zemlja postane član imperijalističke tamnice naroda Evropske unije. Vladajući režim potpuno ignoriše činjenicu da je u EU upravo najteži položaj novoprimljenih zemalja i uopšte onih koje su pumpane kreditima. Primeri Grčke u kojoj traje velika narodna pobuna protiv politike koju sprovodi režim u Atini i Rumunije gde je na ulicama više od 50 hiljada nezadovoljnih radnika najbolje ilustruju šta je perspektiva Srbije u „ujedinjenoj Evropi“. Činjenica je da je EU zajednica formirana sa ciljem da bogati postanu još bogatiji a ne zajednica „bratstva i solidarnosti“. Brojni radnički protesti koji potresaju zemlje Starog kontinenta to najbolje potvrđuju. Buržoaska vlada tu činjenicu ignoriše. To je sasvim očekivano jer srpski buržoaski režim i ne služi interesima radničke klase već radi na utemeljenju neoliberalne ekonomske politike čiji je cilj da olakša eksploataciju proletarijata i prirodnih resursa naše zemlje. Iako je srpska žandarmerija i policija možda i opremljenija i bolje obučena od vojske, stopa kriminala je veća nego ikada. Vojska Srbije je postala potpuno profesionalizovana. Na taj način je izgubila svoj opštenarodni karakter i pretvorena je u odred za odbranu privilegije buržoaske vladajuće klike. Prethodno Vojska Srbije je dovedena na najniže grane i u profesionalnom i materijalnom smislu. Svi oficiri koji su razmišljali socijalističko – patriotski i anti – imperijalistički odstranjeni su iz njenih redova. Zapadni imperijalisti po liniji zavadi pa vladaj nastavljaju da huškaju narode koji žive u Srbiji jedne protiv drugih. Po istom scenariju po kojem su rušili SFRJ zapadni imepirijalisti sada daju podršku vojvođanskim autonomašima i muslimanskim nacionalistima u Sandžaku (Raškoj oblasti) i albanskim nacionalistima na jugu Srbije. Vlada Srbije građane uverava da nam je jedina perspektiva stupanje u članstvo EU iako se zna kakva je uloga te organizacije bila u razbijanju Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, naše socijalističke otadžbine u kojoj su u miru, slobodi i prosperitetu živeli svi jugoslovenski narodi. Takođe, Vlada Srbije nas uverava da nam je jedina perspektiva u EU iako se zna da je nepisani uslov za ulazak u tu organizaciju stupanje u članstvo imperijalističke vojne formacije NATO koja je izvršila zločinančku agresiju na SR Jugoslaviju. Stupanje u članstvo NATO podrazumeva i slanje vojnih misija sastavljenih od pripadnika Vojske Srbije u druge zemlje sveta u kojima imperijalisti žele da ostvaruju svoju dominaciju. Na taj način naša vojska bi direktno služila interesima imperijalista i učestvovala u okupaciji drugih država što je potpuno nepravedno i nije u duhu sa slobodoljubivim tradicijama našeg naroda. Zagovornici neoliberalnog koncepta žestoko se protive bilo kakvoj saradnji Srbije sa anti-imperijalističkim i tradicionalno prijateljskim zemljama.

Činjenica je da je došlo „zadnje vreme“ što podrazumeva koordiniranu akciju otpora nenarodnoj politici srpskog buržoaskog režima. Narod Srbije mora jasno i glasno reći NE ulasku u tamnicu naroda Evropsku uniju. Narod Srbije jasno mora reći NE pristupanju Srbije imperijalističkoj udarnoj pesnici NATO. Studenti moraju odlučno reći NE Bolonjskoj deklaraciji koja onemogućava školovanje deci iz radničkih porodica i stalnom dizanju školarina. Đaci moraju reći NE „đačkom dinaru“ i svim drugim nametima kojima neoliberalna politika napada tekovine besplatnog školstva. Na kraju, ali svakako ne po značaju, radnička klasa mora reći NE privatizaciji, otpuštanju sa posla i nezaposlenosti. Proletarijat Srbije se zarad svoje egzistencije i budućnosti za svoju decu mora ujediniti pod parolom „Otkaz kapitalizmu a ne radnicima“. Radnička klasa se mora ugledati na herojski primer grčkog proletarijata koji je izbacio parolu Narodi Evrope ustajte. Prvi korak u tom cilju treba da bude stvaranje istinski klasno orijentisane sindikalne centralne. Lenjinova ideja o stvaranju „crvenih sindikata“ u Srbiji nije bila nikada aktuelnija nego sada. Samo sa klasno orijentisanim sindikatom koji se bori protiv eksploatacije, privatizacije, nezaposlenosti i otpuštanja radnička klasa može zaštititi svoje vitalne interese. Svetska federacija sindikata (WFTY) je upravo takva međunarodna sindikalna centrala koja se još od 1945. bori za oslobođenje rada. Sazreo je trenutak da progresivni elementi u radničkom pokretu Srbije nezadovoljni reformističkom politikom koju sprovode druge sindikalne organizacije osnuju svoju sindiklanu centralu koja bi bila integralni deo WFTY. Savez komunističke omladine Jugoslavije (SKOJ) daće svoj doprinos da „crveni sindikat“ udružen u WFTY što pre ugleda svetlost dana i stavi se na čelo borbe za socijalnu pravdu. Naravno, SKOJ je potpuno uveren da ekonomske slobode ne može biti bez političke, što znači da istinske socijalne pravde ne može da bude bez istinskog socijalizma!

ZAŠTO NAM SE NE BI PRIDRUŽILA/O I TI ?

Vredi se boriti. Ko se bori taj i pobeđuje, bez borbe nema ni pobeđe. Samo borbom i radom možemo da savladamo bedu, siromaštvo i druge nedaće koje ugrožavaju život dostojan življenja i budućnost u kakvoj mi mladi želimo da živimo. Međutim, razume se da to nije lako. Da bi se taj cilj ostvario neophodno je „učiti, učiti i samo učiti“ kako je govorio Lenjin. Neznaje nikome i nikada nije koristilo, ono predstavlja jedan vid bede i vrhunskog duhovnog siromaštva. Samo je neobrazovan, glup i sebičan čovek, čovek koji ne prepoznaje patnje i radosti drugog čoveka sposoban da unesrećuje drugog kako bi sebe usrećio. Pitanje je da li takvog čoveka uopšte možemo zvati čovekom. Takav čovek je najveća čovekova opasnost i ujedno naš najveći neprijatelj. Da bismo pobedili nečoveka, pa i nečoveka u sebi samima, moramo učiti i težiti slobodi, a to je najlakše i najpotpunije kroz naučni socijalizam, kroz teroiju marksizma-lenjinizma. Zašto je to tako? Naučni socijalizam predstavlja najpotpuniju i najvišlju skup misli, jer je promatrajući svet, međuljudske odnose i razvitak čoveka sa dijalektičke i materijalističke osnove sposoban da prepozna suštinske zamajce društvenog progressa ali i društvenog regressa. Baš zato marksizam-lenjinizam nije mrtav iako je u mnogim zemljama u kojima je građen socijalizam on privremeno urušen. Privremeno je urušen i zato što se odustajalo od autentičnog

učenja marksizma-lenjinizma i marksističko-lenjinističkog kursa u izgradnji socijalizma. U našem slučaju, posle velikog istorijskog iskoraka unapred koji je SKOJ ostvario od svog osnivanja do polovine prethodnog veka, vratili smo se i kao revolucionarni pokret i kao društvo dva koraka u nazad. Daleko od toga da ćemo mi zbog toga kukati i jadikovati. Naprotiv, to našem pokretu daje prostora da se još jače zaletimo ka našem cilju, učeći na greškama prošlosti i gradeći održivu perspektivu naše borbe, ovde i sada, za socijalizam za našeg veka. Ono što gradimo danas, biće sutra naša budućnost.

Borba se nastavlja!